

chuyện tình người quá lừa

LTL-Qua rồi mùa ân ái
Đàn sếu đã sang sông

CAO VỊ KHANH

*R*ồi sẽ có lúc người ta phải đối diện với chính mình. Ông đã nghĩ như vậy, nhiều lần trong đầu. Có khi còn lẩm bẩm trên môi, khi chắp tay sau lưng, một mình thả bộ loang quanh khu công viên gần nhà, những buổi chiều sắp tối ... Chuyện nói nghe dễ như trở bàn tay. Vậy mà rồi vẫn thấy ông thả bộ tới lui ngày qua ngày, một mình với nguyên vẻ bần khổ, kể từ khi đi xa về, lần đó. Thiệt là ! ?

Chuyện xảy ra chưa lâu lắm. Dù đầu mỗi nướu phăng ra cho hết thì dễ chừng cũng phải vài mươi năm. Vài mươi năm kể ra không đáng đâu so với trời đất, nhưng so với một đời người thì phải nói là gần như vượt một lúc mấy chục mấy trăm chuyến tàu tốc hành chất đầy hạnh phúc. Tàu thì đang phóng đi vùn vụt, náo nức kẻ đợi người đón, mà khách thì vốn người ham hồ đã lên đường quá sớm để vượt cái chuyến lẻ ra phải chờ. Rồi làm như tiếc rẻ cứ lẩn quẩn đầu ở mấy cái ga xép cuối đường ...

Dẫu vậy, dẫu trật tự tới vậy, mà sao cứ vẫn lấp ló trước cửa phòng vé, nửa như muốn mua vé để quay trở lại ... mà rồi cứ thập thò nửa quyết đoán nửa ngần ngại, bước chân mấp mé ngưỡng cửa lại rụt ra ... Cảnh tượng không lấy gì làm ... sáng giá cho lắm để so với quãng đời đã sống qua. Ôi cái thời đã qua !

Đã có lúc, người ta sống mà bất kể. Làm như bữa tiệc trần gian không có giới hạn. Món ngon vật lạ thì ê hề tới độ gần như thừa mứa. Giờ giấc lại thun dãn không sá ngày đêm. Lúc nào và ở đâu, cũng được bày dọn tươm tất. Ai nấy tha hồ chọn lựa. Người ta rủ rê nhau, dắt díu nhau bày tiệc cắn, cạp, nhai, nuốt ... thả dãn. Làm như thời gian là một thứ gì dãn nở vô hạn. Và hạnh phúc là của trời cho vô tận ... Và tuổi trẻ là loại tay chơi bạt mạng, đua đòi cái lối ... xả láng, hết mình. Mãi rồi ai cũng quên lững chuyện chất chiu để dành ... cứ chăm bẵm vào cái lối tính toán ... để hồi sau phân giải !

Ờ đã có hồi người ta sống như vậy. Sống an nhiên, chắc mềm về một thứ hạnh phúc trần gian được tạo thành bằng kim cương bất hoại.

Nghĩ tới nghĩ lui cho đã, rồi có lúc ông chắc lười. Tiếng chắc lười nghe ngắn ngủn mà buồn xo không thua gì một tiếng thở dài. Có lúc, bí quá, ông muốn buông xuôi ... thôi kệ, tới đâu hay tới đó. Mà nói vậy chớ có được đâu. Làm như ông đang có một món nợ phải trả. Khổ nổi, nợ thì vô giá, con nợ thì thiệt lòng muốn trả chẳng những cả vốn lẫn lời, mà gặp ngay lúc tài sức cạn kiệt thành thiện tâm cứ như cái đập nước bị tắt nghẽn, nước nguồn cứ sùng sục mà không có lối thoát ... thành ầm ỉ sóng ngầm làm khổ ông.

Nghĩ đi nghĩ lại, lắm khi ông vỗ trán tự trách ... ai biểu. Suốt cả một tuổi trẻ dẫu giữa thời buổi giặc giã, ông đã sống hoang phí như con ngựa chững, chạy nhảy trên những đồng cỏ non, bất kể. Dĩ nhiên, không phải ông trốn tránh gì trách nhiệm của người- trai- thời- chiến, chẳng qua do thời vận (?) đưa đẩy. Được ở lại thành phố, mà không phải lặn lội chốn rừng sâu nước độc cộng thêm mớ súng đạn vô tình, ông cứ ném mọt mớ thực phẩm trần gian một cách hữu tình ... vô tội vạ. Nói vậy, chớ có lúc cũng thấy ngại ngùng giữa những tan hoang của xứ sở nhưng rồi đâu vào đó. Chiến tranh miền man đến đổi làm người ta quen tai quen mắt !

Kể từ nụ hôn môi lén lút và vụng về với người nữ đầu tiên, tay chân quờ quạng chẳng biết để chỗ nào cho phải cho đến lúc học đòi điệu nghệ theo kiểu đào kép Hồ-ly-vọng, ông tưởng đời người như một con thuyền xuôi chèo mát mái, hết đờ bến này thì tới bến khác. Dĩ nhiên, lắm lúc cũng thác cũng ghềnh. Mà điều nhằm nhò gì ba cái lẻ tẻ.

Cho đến bây giờ, lúc mớ tuổi đời đã rệu như đám lá úng khi mùa thu đã lụn mà lại gặp một chuyện nhức đầu còn hơn ba cái câu hỏi triết học, có lúc ông cảm thấy ă năn. Nhưng mà nói thì nói vậy chớ có ai chịu an phận bao giờ. Đứng núi này trông núi nọ vốn là bản chất con người từ khi ông Adam nghe lời bà Eve kê miệng vô cớ càn Trái Cấm. Người ta có chịu dừng lại đâu. Một khi đã ném rồi thứ mùi vị của cái-gọi-là-hạnh-phúc (?). Từ cái nháy mắt đồng lõa đầu tiên đến những hò hẹn hẹn hò trật vuột, vô tình hay cố ý, có ai mà tính toán được, con đường-mang-tên-(mấy) em nó dài thậm thụt tới độ ấy. Dù đã phải quẹo qua quẹo lại không biết mấy cái ngã ba ngã tư, trái tim, nếu quả thật như người đời

thường hay ví von, trái tim yêu quả là ... lóc cóc. Nếu đổ tội cho tuổi trẻ hay xúc nổi, con tim thời trẻ chắc cũng như con lật đật, có chịu đứng yên bao giờ. Mà nghĩ lại coi, có phải mục đích của con người lặn lội mấy chục năm trên đường trần chẳng qua là để đi tìm một thứ hạnh phúc nào đó. Mà hạnh phúc theo kiểu mấy ông giáo chủ mấy cái giáo phái nghĩ ra sao mà xa vời vợi. Cái trước mắt sao không chụp bắt lại chạy tìm chi cái quá sức viễn vông.

Nghĩ vậy đó rồi ông muốn trách mình mà sao không nỡ. Thử nghĩ nữa coi. Cái quan hệ nam nữ mà người ta gọi là tình yêu nó vốn có và có hoài kể từ khi có hai sinh vật sinh ra gần như từ một khuôn đúc, chỉ trật trịa có chút xíu mà đành đoạn chia ra hai giống khác nhau, đực và cái. Rồi tùy theo mức độ thâm niên mà đổi danh xưng. Còn non trẻ thì gọi con trai con gái. Đến khi lấm chút bụi trần thì thành đàn ông đàn bà. Mà ngộ, dấu yếu tính vốn trăm phần nghịch đảo từ thuở sơ sinh, hai bên vẫn cố tình rấp khít lại với nhau cho được. Chuyện rấp nối lộn lạo đó rõ ràng là một huyền nhiệm mà chỉ có trời mới xúi biểu được. Mà đã là trời biểu thì ai mà dám cãi. Không biết mấy ông chuyên gia tâm lý thời nay nghiên cứu ra làm sao về tình yêu, cái thứ tròn không ra tròn méo không ra méo, không hình thù không màu sắc, không mùi vị ... mà có đó, có ngay từ lúc Thượng Đế tạo ra ông Adam và bà Eve. Bởi vì nếu không có nó thì ông đâu có nghe lời bả mà ăn trái cấm bao giờ. Để đến nỗi bị đuổi ra khỏi vườn Địa Đàng xuống tuốt trần gian rồi mà vẫn còn .. yêu. Bằng chứng là con cháu chắt chít cả đàn cả lũ trên khắp cùng mặt đất.

Cũng như ông vậy đó. Cái giống nòi tình chắc đã tiềm ẩn đâu sẵn trong huyết quản.

Nghĩ vậy rồi bỗng dưng ông phát ra lần nữa, một tiếng thở dài. Tiếng thở dài lần này dường như thay cho một lời tự trách mà lại vừa như một thú nhận về cái thói hoa nguyệt dai như đĩa của mình.

Đến cái lúc mà hằng xường kể cả xã hội đã đầy qua đứng một bên lề, coi như là ... đồ vô dụng mà sao vẫn không biết thân. Vẫn chứng nào tật nấy. Chẳng những không chịu ... buông xả như quý vị thức giả cứ rêu rao hoài mà lại còn cấm đầu cấm cổ dán thân vào ngõ cấm dù biết tuổi tác và tình yêu vốn chạy ngược chiều nhau. Vậy mà chẳng biết sao. Cứ tiếp tục chứng nào tật nấy.

Mà điều nói vậy chớ dễ gì mà tránh né. Cái mũi tên nhọn hoắc của ông-con-nít Cupidon, vừa ba gai vừa rần rấn, giương cung mà không nhắm, tên bay loạn xạ, trúng ai nấy chịu đó thôi. Đôi khi, như thấy mình đuối lý, ông cũng tự lên giọng thách thức. Cũng đâu phải một sớm một chiều gì đâu mà sanh chuyện ! Đầu mối cũng lâu lắm rồi, lâu từ cái lúc mà người bên kia chưa biết ái tình là cái chi chi. Còn ông thì cũng đã vài ba lần biết cái chi chi là cái gì. Vậy mà rồi tới khi biết nhau, cứ lại vờn quanh nhau như bóng với hình mà chẳng bao giờ dám xấp lại. Do một tia chớp nào đó mà cả hai bên bén lửa rồi cứ giữ riu riu trong lòng thứ mồi rơm dễ bắt cháy mà không ... phát cháy. Hẳn cũng bởi tại vì ... nhiều lý do, mà độc hại nhất là cái mớ giáo điều gọi là lẽ thói xã hội. Rồi đến khi chiến tranh tàn cuộc xô đẩy người ta tứ tán. Tường phên này là đứt nợ nhau. Ông tiếp tục đời ông, trầy trật như mọi người đồng lứa khác. Bên kia thì cũng như mọi kẻ đồng thuyền. Nếp sống sau hồi vụt vạt rồi cũng yên bề. Mà phải vậy thôi thì có chuyện gì đâu mà nói. Giờ này, những sớm những chiều hôm hồng chừng ông

cũng đã xếp bằng ngồi tịnh hay tập hít thở vô ra như mấy ông bạn cùng lứa lỡ thời. Đằng này, ai xui đâu mà đường đời trăm vạn nẻo, nẻo thẳng không đi lại queo vô ngã rẽ cho thành chuyện. Người đàn bà không còn trẻ nhưng nét xuân xanh vẫn còn lấp ló nơi đầu mày cuối mắt. Nhất là con tim rung động xưa chưa lặng lẽ chút nào. Tình cờ gặp lại rồi lại chia tay lần nữa, tiễn-đưa-nhau-đi-rồi sao ông thấy con mắt dường như còn-có-đuôi kiểu như ông Phan Khôi làm thơ khi gặp lại cố nhân. Bởi vậy mà rồi cứ y như nam châm hút sắt. Bao nhiêu chuyện xưa tích cũ vốn đã mù mờ theo năm tháng rồi bỗng dưng phụt sáng lên chớp lia lia làm như tức tưởi gì lắm. Cứ như vậy mà sau đó, qua đường dây viễn liên mù mịt, tình xưa trời dậy riu rít kêu đòi. Người trong cuộc, đâu cũng biết con đường lội ngược lên đỉnh đời đã bắt đầu đổ dốc mà khách đi đường thì đã như xe đứt thắng, còn bám được vào đâu mà đèn đáp ân tình. Nhưng rồi, lý thì vậy mà tình thì có vậy được đâu. Sớm trễ gì cũng phải ... trả cho nhau món nợ mà thiệt tình chẳng có ma nào làm chứng. Lại nữa, nghĩ cho cận kề coi, chuyện gì cũng có cái lý của nó. Kể cả những chuyện vô lý nhất. Đâu phải một sớm một chiều mà người ta ghét bỏ nhau. Hay ngược lại !

-Trích ...

“ vậy rồi chúng ta yêu nhau dẫu y như chuyện khó-tin-mà-có-thật. Đã biết nhau từ vài mươi năm trước. Đã ngó nhau từ lúc mắt còn trong vắt thủy tinh. Đã thân mật hơn người đương nước lã. Đã kể lể nhau nghe chuyện ba đồng bảy đổi, chuyện tình vui riêng, chuyện buồn non nước chung ... Kể ra có thiếu gì đâu ba cái chất xúc tác mà người ta hay nói trong các phản ứng hóa học. Vậy mà có xảy ra chuyện gì đáng nói đâu. Chỉ có điều cả hai sống đời mình như hai mặt đường xa lộ, chạy song song nhau tới mùt mắt, nghiêng nghiêng qua tây hay xéo xéo qua đông đều cùng lúc, ngật cái là chúng ta ở hai mặt đường khác nhau, kể lên bắc người xuôi nam. Cứ song song mà mỗi lúc rồi mỗi bật tằm.

Vậy rồi đến lúc đó, lúc đó đó, lúc dù mọi lá bài đã được lật ngửa, cả hai lại cùng lúc phát giác một điều gì bí ẩn ... y như húp miếng canh chua dù đã được nêm nếm đủ mùi vị mà lại thiếu chút nước mắm Phú Quốc đậm chút ớt cay cay.

Cả hai tự dưng cảm thấy đời mình như thiếu sót, còn chưa đủ dù có lúc đã ngờ ngợ như thừa mứa đến ngán ngẩm mọi bất ngờ. Cái thiếu thiếu đó khó mà định nghĩa cho được. Hồng chừng giống như chai rượu chất đổ ủ dưới hầm kín lâu ngày mà uống chung với mấy món cá hấp cá chiên. Thì cũng màu đo đỏ đó, cũng vị chất chất chua chua ngọt ngọt đó, mà nhấp lên môi sao thấy ... lãnh nhách. Hỏi cho ra lẽ thì cũng khó mà trả lời. Có điều cái thiếu đó là cả một triết lý sống, một quan niệm sống, một lý tưởng sống, một nghệ thuật sống, một ... một ... Hết chữ ! Nói cho giản dị hơn, hồng chừng giống như chuyện đi shopping, quần áo thử năm lần bảy lượt mới tìm ra cái áo cái quần thích hợp với nhân dáng và khí khào với ni tắc của mình chẳng ? Kiểu cách, màu sắc y vậy nhưng có người mặc vô thì nhan sắc lộ lộ, có kẻ mới uớm thử đã thấy như lọ lem ... Đúng độ, đúng “ton”, đúng ý, đúng người That is a question ! Cái chỗ nói nôm na là “ăn khớp” đó, phải chăng là bí quyết của hạnh phúc.

Đến một lúc, ở cái nơi mà mọi thứ gần như thừa mứa này, bỗng người ta khám phá ra cái mình thiếu. Và, dù chấp chừng ngáng trở, người ta bỗng nhận ra cái ... “ăn khớp” với cái thiếu của mình. Vậy rồi, thường tình như mọi thứ thường tình nhất, người ta tìm đến nhau như kim loại với nam châm. Ai mà cản cho được. Dù không phải là thiếu lực cản. Ôi ! Làm sao cắt nghĩa được tình yêu ! ”

-Hết trích.

Trong cái thế giới mênh mông của mộng寐 mà ông đã góp tay dựng lên, hạnh phúc tìm lại thành thang như trời như biển

-Trích

“Ồi cái cõi hạnh phúc riêng tư tội nghiệp đến nào nùng. Ở cái góc nhỏ của cõi đời giả tưởng đó, rút sâu trong tận cùng mộng ảo, vào một giờ khắc bất thường của đời sống, chúng ta tìm đến nhau chắt vội cho nhau cái đau thương tuyệt vời của thứ tình yêu oan trái như hai kẻ đắm tàu tuyệt vọng. Chúng ta làm như hai kẻ hạnh phúc nhất đời, quấn quýt như một đôi sam, tiếc từng giờ từng khắc đến nỗi sợ trễ từng phút từng giây. Ôi những cuộc hẹn hò mộng mị mà hồn ta bay qua đồi qua núi qua sông qua biển để gặp nhau, để gọi một tiếng kêu thương và đón một lời kẻ nhớ. Đôi khi còn phải vẽ vời mấy cái ẩn ngữ vẫn vơ để cho một vọng âm xa biến thành một nỗi niềm gần, đổi một ly cách thành một yêu đương kẻ sát, giữa một thế giới không ngừng soi mói. Trí tưởng chúng ta bay lên mấy tầng không, vượt qua hấp lực của trái đất như thoát qua bao nhiêu chướng ngại của thế gian để tìm đến nhau mà tình tự. Ở đó, giữa những đám mây và mấy dãy thiên hà, trong cái im lặng tuyệt cùng của vũ trụ, chúng ta yêu nhau đắm đuối như hai vì sao mắc đọa. Ở đó, chúng ta chia nhau niềm cay đắng, nỗi tủi hờn và đắng đắng bao nhiêu tiếc nuối. Chúng ta vui bằng cách làm bộ, giả vờ, tưởng như... coi cái không-có-là-có để còn được gần nhau, dẫu có là mộng mị !”

-Hết trích

Đường tình nhiều khô vậy đó. Mà chừng tìm đến nhau rồi mới thấy còn nhiều khô gấp bội. Nội cái chuyện bồn phận và trách nhiệm. Hai danh từ được dạy dỗ và thực hành đâu từ hồi mới biết đọc biết viết. Vậy đó mà ông loay hoay hoài không lối ra. Hề vừa ý mình thì chửi với đời, dẫu đời thời nay và ở mấy cái xứ tây phương này đâu còn là cái đời mấy chục năm trước ở xứ mình. Mà phục tùng đời dẫu đời ở đây đâu có đảng-ma-đảng-ủy gì đâu mà phải phục tùng, thì đúng là mình tự thất cổ mình. Chắc cũng tại ba cái lực quán tính của nề nếp cũ sao đó đã giữ rịt tay chân không cho ông vùng vẫy. Bởi vậy, mà có lúc ông như tên hề làm xiếc. Cứ ráng giữ thăng bằng riết rồi lắm khi tưởng như mình mắc bệnh chóng mặt kinh niên dẫu theo toa bác sĩ, ông đã cẩn thận uống thuốc huyết áp đúng liều đúng độ, không sót một viên.

Ngày tháng qua ... năm này rồi năm khác, mỗi tình nhịn nhọt cứ ... nhịn nhọt. Cho đến một lần. Lần đó. Làm như người tình nhân trong ông bị ép uống lâu ngày, nhịn hết nổi phát cuồng lên đòi ... giải phóng. Vốn là người hay quan tâm đến chính trị, nhất là với kinh nghiệm sống qua tang thương của dân tộc, ông biết rất rõ hậu quả của mấy cái vụ gọi là cách mạng. Dù gì, đừng để nổ bùng là tốt hơn.

Sau rớt, ông quyết định. Bằng mọi cách, mấy cái thứ gọi là “ăn khớp” phải có lần được ... ăn khớp. Tình yêu khuất mặt, lẩn lút qua sông qua núi qua ngày qua tháng ... rồi đến lúc phải được thực chứng, thực chứng kiểu như mấy ông bạn hay ngồi thiền lên lớp vậy đó. Ít nữa cũng một lần.

Vậy rồi, ông dàn xếp lấy chuyến bay

Lần đó !

Khi đưa nhau ra phi trường ở giao điểm của hai phía đông tây, ông và người đàn bà yêu ông như một cặp tình nhân son trẻ dù bước đi có vẻ lao đao. Buổi sáng ở một thành phố không nóng không lạnh, không nắng không mây ... mọi thứ đều như lửng lửng lơ lơ. Người qua lại không hấp tấp cũng chẳng thư thả. Nhịp sống quanh quanh không vội vã cũng không trì trệ. Không muốn thúc hối cũng chẳng

thể níu kéo, họ đưa tiễn lẫn nhau. Người đi phía đông người về phía tây. Người kéo chiếc va-li nhẹ hững mà chằng chằng. Người xách cái túi trống phọc mà trĩu trĩu. Cả hai đi bên nhau như đã đi suốt bao nhiêu năm trong đời mà sao bước tiến nhau hôm nay, chân đi như vương vịu. Cặp mắt thiếu phụ khuất sau cặp kính đen. Buồn ? Vui ? Ngỡ ngàng ? Ai biết. Chỉ biết giọng nói vẫn thoáng nhẹ, ân cần, bảo bọc. Hai người đi bên nhau suốt dãy hành lang lẫn lẫn những bóng người qua lại như những hình nhân. Có lúc ông chợt nghĩ mình cũng là một hình nhân không mặt mũi không danh tánh. Có phải năm tháng trôi qua tới một lúc nào đó rồi cũng nhập nhằng hết mọi thứ, kể cả những riêng tư. Rồi thì mọi điều mọi chuyện cũng lộn lạo trong cái cõi nhân gian rất mực nhồn nháo này. Khi tiếng gọi check-in gọi mỗi người đi một phía, ông kèm tay người đàn bà dừng lại giữa hành lang. Vòng ôm sát rạt, hai cặp môi nấn níu, vầng vất mùi son môi ngọt lịm. Mà khi môi rời môi rồi sao môi như mẫn mẫn. Một thoáng ngàn năm. Rồi buông nhau ra, quay đi về hai phía.

Chuyến bay trở về lặng lẽ một ngày trời đứng gió.

Ngồi cạnh cửa kính nhìn ra mây bay từng vệt trắng. Tiếng động cơ u u như đổ cơn buồn ngủ. Vậy mà hai con mắt ông vẫn mở trao tráo. Nhìn gì ngoài cái cõi không mênh mông. Hay cái cõi không đó chính là lòng mình, bây giờ. Như ân huệ cuối cùng mà tên tử tội được hưởng trước khi thọ án, hai người đã được một lần sống thật cùng nhau. Tình yêu đó, thân xác đó ... mọi thứ rồi được tỏ bày cặn kẽ. Căn phòng khách sạn ngó ra một góc trời hẹp tẻ, che chắn bởi mấy dây lầu cao ngát ngưỡng. Đêm hà tiện từng chút trăng sao. Cõi ngoài dường như lánh mặt, bỏ trống cho hai kẻ trẻ nãi, mặc tình ...

Vậy rồi, như những kẻ lỡ đà, hót ha hót hã, vội vã, lướt lướt ... Đêm qua đi có phần vật vã nhưng rồi trong sự độ lượng rất đỗi biết điều, mọi sự rồi coi như một giấc mơ nửa chừng bị giật dậy. Hay như một cơn mưa bóng mây thoáng qua, không kịp ướt đất ...

Một chút ngỡ ngàng. Một chút bối rối. Nhưng rồi vẫn y nguyên sự ân cần, vỗ về, khuyên lơn như khi nghe kẻ lẽ về những thất bại trong đời sống ở xứ người. Nụ cười mỉm như một chấp nhận kín đáo. Hơn nữa, như một sự thách thức lặng lẽ những lẽ thói thường tình. Có gì đâu cái lối huyênh hoang về thứ lừa dục tình vẫn được mô tả trong tiểu thuyết. Còn nhiều thứ lắm, những ân tình người ta mang đến cho nhau, khi hai lòng cùng chung một sự đồng cảm tuyệt vời nào đó. Rồi nằm nghiêng, nhìn nhau trong bóng đêm mờ mờ, thêm vài ba chuyện sớm nắng chiều mưa chẳng ăn nhập gì hết với cái nửa chừng bỏ lỡ. Đêm khuya lơ, im im như đồ giấc cho nhau, dù trong lòng, vẫn mãi những băn khoăn ...

Chuyến bay về phía đông ngược hướng xoay của trái đất hẳn đã sắp đáp. Còn ông, ông còn lơ lửng giữa trời như chính cõi lòng còn lửng lửng từ đêm qua. Chẳng phải chuyện còn mất. Cũng chẳng phải chuyện được thua. Có điều gì đó, dựng không rồi thấy bứt rứt. Như có điều gì không phải. Như mới vừa lỡ tay làm bể chiếc chén kiêu. Nghĩ xa nghĩ gần rồi tự dưng ông thấy mũi lòng. Có phải chúng ta đã xui rủi sống ngay khúc rẽ bi thảm của lịch sử đến nỗi không có cơ hội để xác nhận sớm hơn mỗi tình đã manh nha sương khói. Cuộc tình trẻ nãi này hẳn cũng là nạn nhân của cuộc thất tán dị thường đó. Để cuối cùng khoảng

cách của tuổi tác đã ngoan cố chẳng khác gì mấy cái chót-chặn-cô-vít nơi quê cũ của ông, đã làm ông bỏ cuộc giữa đường dầu đã gồng mình hết mức khi chạy nước rút hòng tới chót đỉnh yêu đương.

Dầu không ai đổ lỗi cho ai. Dầu cả hai đã chấp nhận thực tại như nó là nó. Không kêu ca. Cũng không thất vọng. Và hơn hết, tình yêu chân thực đã lấp đầy hết mọi thiếu hụt. Nhưng rồi nghĩ cho cùng ... dòng đời trôi xuôi có chảy ngược lại bao giờ ! Mỗi ngày qua, tuổi tác thì mất theo cấp số cộng mà sức lực thì mất theo cấp số nhân. Kinh nghiệm cho ông quyết đoán như vậy. Càng nghĩ ông càng thấy nao nao. Hồng lẽ sự thiếu hụt của mình rồi bắt người phải chịu. Dầu có lấp liếm tới đâu đi nữa, khoảng cách tuổi tác rồi vẫn có những hậu quả của nó. Bằng chứng rành rành là cuộc tái hợp mới đây, dầu đoạn trường còn lâu hơn 15 năm của Kim Trọng với Thúy Kiều nữa, vậy mà ... mới nửa chừng tha thiết đã đành ... bó tay chịu trận ! Thiệt là !

Đang nghĩ lan man rồi bỗng dưng ông bật cười. Phản chiếu mờ mờ trong khung kính, nụ cười sao như máu me, có vẻ gượng gạo, ảm đạm thế nào. Chẳng mắc mớ gì hết mà rồi khi không ông nhớ tới chuyện Hạng Võ trong pho truyện Tàu đọc đâu hồi nhỏ. Chuyện kể, đoạn cuối, khi quân binh đã tan tành manh giáp, Hạng Võ cưỡi ngựa Ô-Truy, đèo theo bà phi sủng ái Ngu Cơ, chạy bán mạng tới bờ sông Ô giang thì cùng đường. Ngó tới ngó lui, hết phương. Hạng Võ xuất khẩu kêu rêu: Lực bất sơn hà khí cái thế. Thời bất lợi hề truy bắt thế. Truy bắt thế hề nại nhược hà ! Ngu hề ! Ngu hề ! Nại nhược hà ! Xong, Ngu Cơ tự ải. Hạng Võ tự sát luôn. Hết chuyện !

Nhưng mà sao lại cười ? Làm như ông thấm ý một chuyện gì đó. Đúng rồi. Câu thơ kêu trời của ông đại lực sĩ Hạng Võ về con thiên lý mã của mình ! Thời bất lợi hề truy bắt thế. Khi đã hết thời thì ngay cả ngựa chiến Ô Truy cũng hết tung nổi vó câu. Sự liên tưởng bất ngờ như một ánh chớp nháng lên trong đầu, chói lọi không thua gì lần ông Archimède tìm ra định luật sức đẩy của nước. Eurêka ! Eurêka ! Chiến mã của Sở Bá Vương mà còn quy càng thì nói chi tới cái thứ ngựa thồ đã lỏng gối sau gần hết một đời trèo lên tuột xuống mấy cái đèo ải cheo leo. Cũng là chuyện thường tình vậy thôi. Người xưa đánh đồng dẹp bắc mà tới nước cùng còn phải kêu trời thì nói chi người đời nay mà không thúc thủ ! Nghĩ quanh quẩn cho vui chớ không lẽ lại ... khóc. Dầu vậy, rồi sao thấy an ủi, phần nào.

Phi cơ đáp. Ông xách cái túi nhẹ hững. Chân cẳng cũng nhẹ hững mà bước đi thì xiêu vẹo như lạc đường.

.....

Đời sống trở lại cái hằng ngày, buồn tênh. Năm ba tháng qua đi. Vẫn giọng nói từ xa ân cần, hỏi han, nhắc nhở ...

Thêm vài ba tháng nữa ...

.....

*R*ồi có lúc người ta phải đối diện với chính mình.

Đối diện với chính mình hay đúng hơn là trung thực với cuộc đời. Nhìn nhận cuộc đời như nó là nó. Có lấp liếm cũng chỉ để thỏa mãn tự ái. Mà tự ái nổi gì khi

sự thật sờ sờ ra đó. Chuyện gì còn che giấu được chớ cái thứ mà hồi xưa người ta hay nói là lực bất tòng tâm thì có mười ông trời cũng không với tay ra vực lên cho nổi.

Nghĩ ra vậy rồi sao lòng ông tự dưng thấy nhẹ nhõm. Làm như mọi sự trắng đen đã rõ ràng. Hỏi có tiếc không ? Ai mà không tiếc thứ hạnh phúc không có châu báu ngọc ngà gì sánh bằng ! Chẳng vậy mà từ ngàn xưa người ta vẫn cứ đâm đầu vô bất kể thuận lòng hay nghịch ý. Kể cả hành trình cũng có giản dị gì đâu. Vua chúa quan quyền hay thứ dân gì cũng mặc. Phải xả thân tới tận cùng. Lắm khi phải cởi bỏ hết mọi vướng víu ngoại thân để chỉ còn riêng cái tự thân mới hy vọng tìm được thứ hạnh phúc tuyệt tận đó.

Nhưng tiếc thì tiếc vậy nhưng hỏi còn gì vót vát được không. Chắc chỉ nghe tiếng chác lưỡi hít hà khi biết đời mình đã tới nước cùng như Hạng Võ tới bến Ô Giang.

*R*ồi có lúc người ta phải đối diện với chính mình.

Ờ thì trung thực. Buổi chiều đó, trời vào thu còn chút nắng hờ. Ông rót rượu ra ngồi vườn sau một mình. Nhắm chút men chan chát, tự dưng diễn ra một màn đối thoại trong đầu ông. Màu rượu đỏ bầm như màu chiếc áo ngủ sứt xổ trong đêm kỷ niệm làm lời tự tình thiết tha như có người đối diện. Con đường em đi còn dài mà đường tôi đi còn lại ngắn ngủn. Có tiếc gì đi nữa cũng còn lại bao nhiêu đó thôi. Rồi như hạ giọng, thâm thì. Tôi biết em bất kể. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại quá tội tình. Làm sao tôi để cho em mọi thiệt thòi khi buộc em vào chiếc bè trôi vô định khi tôi chỉ là cái bến đỗ mà bờ bãi gì cũng tới hồi sụp lở. Thời gian thì như cơn bão dữ. Một ngày nào đó, không xa ...

Nếu có phải kể tới trách nhiệm thì chắc đây là lúc phải tháo cái gút đã buộc chúng ta vào một mối.

Tôi muốn em sống trọn vẹn đời sống của một người đàn bà vốn đã tự lập từ khi mới tuổi thanh xuân. Em đã thành công. Vậy sao đến bây giờ lại phải mắc miu vào những ràng buộc mà em là kẻ thiệt thòi, trước hết và sau cùng.

Ông say sưa độc diễn khi nắng càng lúc càng thoi thóp trên ngọn cây phong. Gió lên gờn gợn. Một chút bóng tối rớt vào khóe mắt. Ông như thấy bên kia bàn một cái lắc đầu nhẹ. Mái tóc nhuộm màu thu úa vấy theo, bỏ rơi mấy sợi vướng lại đuôi mắt. Và một nụ cười. Nụ cười mím như bao giờ. Nửa như ghẹo ông. Nửa như vẫn thường thách thức những lẽ thói quen thuộc. Rồi tiếng khóc bật ra. Tiếng khóc dù không tức tưởi nhưng nước mắt chốc cũng mặn như bao giờ. Miệng ông bỗng thấy mằn mặn. Mặn y như giọt nước mắt đêm biết lại tin nhau sau bao nhiêu năm thất lạc. Mặn y như giọt nước mắt lần đầu khi hai người tỏ dạ yêu nhau. Rồi cũng mặn y như lần chia tay nhau hôm nọ.

Trong đầu ông, càng lúc bài trần thuyết càng dài ra vì không phải lo chấm phết. Ông miên man tâm sự. Nước mắt có giải quyết được gì đâu em. Khi chúng ta cứ chạy ngược vòng đời. Em biết đó, khi yêu thương người ta muốn cho và nhận của nhau mọi thứ mọi điều. Cái thứ tình yêu vốn dĩ vô lý vậy đó. Nhưng rồi, làm sao đây, khi chính tôi đã rơi vào hoàn cảnh y như ông chủ ruộng cò bay thẳng cánh mà không có người cày. Hồng lẻ để ruộng đất bỏ hoang hoài coi sao đặng.

Ông nói lan man như để khóa lấp nỗi cay đắng trong lòng. Tôi như người khách vội vã, hấp ta hấp tấp nhảy lên chuyến tàu sớm để sau cùng trở thành kẻ đã đi quá lộ độ đường. Đến khi nhận ra, dẫu có vội vã quơ quào vờ vét ... thì cũng chỉ như cho lấy có. Chớ còn kho báu ngọc ngà vẫn còn lẻo đẻo chuyến sau. Tôi muốn mang đến cho em thứ hạnh phúc vẹn toàn, tròn trịa y như biểu tượng tròn vo của thái cực đồ âm dương. Thứ liên hệ bình thường của sự liên đới nam nữ ngay từ buổi hoang sơ.

Rồi như vừa khám phá ra một sự thật vẫn cố tình che giấu, ông vỗ về người vắng mặt mà như gần giọng trách cứ chính mình. Nhưng, như đã nói ... tôi đã quá tiêu hoang ... đời tôi ! Nín lặng một lúc đợi cho cơn xúc động lắng xuống, ông đổi giọng trở nên ... tha thiết. Trong sự tế vi của tấm lòng biển cả, y như kiểu đốn ngộ của thiền tông ... tôi tin em sẽ hiểu ... những lời lẽ huê dạng này chẳng qua chỉ để lấp liếm một sự thật không lấy gì ... dễ nói !

Trời sụp tối. Ly rượu cạn. Khói thuốc bay vờ vẩn. Ông ngồi đó, bất động. Có chiếc lá nào bay rớt chạm lên vai ông. Lời độc thoại như mấy câu nói lối trong bài vọng cổ tuyệt tình ca ngay trước lúc ... sụp màn. Ông nghe nhói lại lòng ông tiếng đàn cò rên rỉ, ỉ ôi ...

Ông ngồi đó. Đôi vai sụp xuống. Bóng đêm nhốt ông trong lao lý cô đơn. Nhưng sao ông thấy như mình vừa lập xong một chiến công hiển hách. Ông dứt khoát, nghĩ tới mấy dòng mở đầu cái điện thư ông sẽ gõ máy khuya nay. Sẽ mở đầu bằng câu Ở bên kia lằn ranh của năm tháng, em ơi, lời tạ từ nào cũng nã nê. Nhưng trong tận cùng của luận lý, một lần nào đó, tôi mong em sẽ hiểu ... Cũng như hiểu lấy cho tôi, kẻ đã quá lừa để cùng em leo lên tới chót đỉnh ...

Bỗng dưng, ông nhớ lại một bài học dạy khôn đâu từ khi còn trẻ ... “không ai tắm được hai lần trên cùng một dòng sông”. Heraclitus đã nói như vậy. Cho đến bây giờ ông phải nhận đúng là như vậy.

Thì hãy để cho con nước trôi xuôi ...

HOÀI KHANH-Khách qua tàu đã xa rồi
Là thôi còn một góc trời chênh vênh

Cao Vị Khanh

.cho máy đó S, cuối-một-đời-lãng-đăng